

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!**

J Time
Committed
À dé lai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 4.

(330.)

Vol. 15.

satellite **1-416**

Thursday,

February 24,

2005

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Kam patria tichí blázni

Ten človek ktorý chodil po meste
s bielou taškou
a s červenými odrazovými
sklíčkami na kabáte
bol môj priateľ
Pod košelou mal brnenie
a tváril sa nenápadne
Nič sa nemohlo stať
Každé lietadlo ktoré mu
preletelo nad hlavou
malo pre neho správu
Keď bola dobrá
spokojne sa usmieval
a keď bola zlá
utekal sa schovať
Dýchal zaručene
najlepší vzduch v okolí
trúbkami prevrtanými do strechy
svojho zrubu bez okien
Ale už nechodí po meste
nejaký papaláš dostal záľusk
na jeho parcelu
v chatkovej kolonii
Zbúrali mu búdu
a poslali ho tam
Kam patria tichí blázni

Dušan Hanák

Nové divadlo uvedlo *Mirandolinu*

O představení píše Věra Kohoutová na straně 4. V představení hráli (nahore zleva): B. Zatovkaňuk, R. Tamchynová, V. Matejkovič, M. Bonhard, (dole) J. Benda, P. Novák, Z. Matejkovičová, Z. Borovjaková.

Na jaře roku 1968 se objevil v Literárních novinách kreslený vtíp. Dvě znepřátelené bandy se na sebe ženou s palcáty, cepy a bojovými výkřiky „Pravda vítězí!“ Ve stejnou dobu zpíval Bob Dylan písničku, ve které říká, že kdykoliv je nějaká válka, obě strany tvrdí, že Bůh je s nimi. Inu každý konflikt spočívá v tom, že si obě strany myslí, že mají pravdu.

V době normalizace mně jednou filosof Ladislav Hejdánek na adresu teologické fakulty řekl: „Oni se tváří jako teologové, jsou roztržití jako vědci, pracují osmnáct hodin jako odborníci, přednášejí jako skuteční profesori, ale já je nemůžu brát vážně, protože pravda je jim něco s čím si můžu vytříit já nevím co...“

V roce 1989 zábrany padly a najednou jsem měl mylný pocit, že už je možné, jak říká Solženicyn, žít v pravdě.

Již 10. prosince jsem byl v Praze. Brzy jsem začal spoluprací s deníky. Vstával jsem v šest hodin, abych mohl před osmou ráno poslat faxem zpravodajství z NHL. Koruna byla tak dole, že jsem to dělal

prakticky zadarmo. Noviny mám schovány ve sklepech dodnes. V létě jsem přijel do Prahy. Zmíněné noviny mně zaplatily cestu na fotbal do Moskvy. Nedostal jsem však ruské vízum a tak jsem nikam nejel. Přesto jsem toto gesto hodnotil téměř se slzami v očích.

Tato spolupráce trvala rok. Zpravodajství přebíraly jak české, tak i slovenské noviny. V září roku 1991 byl Světový pohár, stávka autobusů a pošťáků. Do Kanady se chystala výprava českých a slovenských novinářů. Pro většinu to byl první zájezd za moře. Cestu dvou novinářů ze zmíněných novin sponzoroval Čech-Američan z Kalifornie. Těšil jsem se na spolupráci a poslouchal jsem to, co ode mne chtěli. Konečný výsledek, jsem však díky poštovní stávce neviděl. Byl jsem ujištěn, že vše vychází v plném rozsahu. Najednou poštovní stávka skončila a ještě před koncem Kanadského poháru se objevil balík s novinami v poštovní

Pravda vítězí!

schránce. Byly tam všechny moje články, jen s jednou maličkostí. Byli pod nimi podepsáni oba redaktori z Prahy. Jelikož byla autobusová stávka, letěli oba novináři z Toronta do Hamiltonu přes Ottawu a já jel na finálový zápas do Hamiltonu na kole. Tam čeští novináři toto nedopatření zdůvodnili, že to udělali jejich kolegové v Praze v režii. Příští fax jsem poslal tak, že tam bylo velkým písmem mé jméno a poznámka, ať mne zavolají, ale nic se nezměnilo. Další zpravodajství jsem poslal přes Bratislavu s přáním, aby to poslali do Prahy. Teď už šlo těžko tam podepsat někoho jiného. Z Prahy zavolali okamžitě, jestli jsem měl problém s faxem, že to přišlo z Bratislavy. Řekl jsem, že ne, ale že mám problém s nimi. „My vám to zaplatíme!“ ozvalo se z druhé strany. Tehdy to bylo asi pět dolarů za článek a nepochopili, že mně o ty peníze nějak nejde, ale že jde o určité uznání. Sečetl jsem, kolik jsem utratil za

fax a vynásobil to tehdejším kursem, podtrhl a požádal, aby mně proplatili i ten fax.

Podle zvyku jsem to udělal na dvě desetinná místa. Tím spolupráce skončila. Peníze jsem po určitém dohadování dostal, ale pak se někdo ptal v redakci, proč tam není moje zpravodajství. Z telefonu v redakci se ozvalo, že jsem příliš drahý a že si vyúčtuji každý haléř.

Skutečností však bylo, že něco, co jsem udělal já, si připsal někdo jiný. Mělo to asi tu logiku, jako když Jaromír Jágr vstřelí branku a my ji připišeme někomu jinému, jen proto, že on za to dostal peníze. Na faktu, že někdo něco udělá se přece nic nemění, jestli za to dostal zaplacené nebo jestli to udělal zadarmo.

Nikdo se mi tehdy neomluvil. Spíš měli pocit, že bych se měl omluvit já jim. Bylo to poprvé, co se mi něco takového stalo, ale nebylo to naposledy. Ke cti tehdejších novinám slouží, že neměli ve své hlavičce heslo „Pravda vítězí!“

Aleš Březina
